

Kronik

I kærlighed ophører al fornuft - og gudskelov for det

11. august 2017, kl. 21:00

Tine Fenger Thomsen

Jeg har oplevet at miste faren til mine børn til kræft, kæmpe med at genfinde kærligheden – og så pludselig få den foræret igen ved et tilfælde. Kærlighed er uden fornuft, men den er også mild og fuld af håb, skriver vinderen af sommerens kronikkonkurrence

Klokken er 22.00. Jeg er kaldt op på sygehuset for at være hos dig, for personalet har fortalt mig, at det er ved at være tid. Dine kropsvæsker flyder frit rundt i kroppen. En pose med blod og vand hænger ved din sygeseng. Du er dopet af morfin, men beder mig dog om at hente en cola på gangen til at lække din tørre gane. Da jeg kommer med den, kan du knap drikke en mundfuld. Du døser videre og ænser mig knap. To raske børn har du skænket mig. Næste dag er det deres tur til at tage afsked. Vi står på 10. etage af Viborg Sygehus og kigger ned på svømmehallen. Her skulle den yngste have været på klassetur den selvsamme dag, men han erkender trods kun 11 år: ”Jeg vil nu hellere være her.”

Hellere være her. Nærhed. Med sin intuition ved han, at her sker noget vigtigt for hans liv, nemlig det, at hans far er ved at dø. Senere samme dag er det sket, men forinden har han og søsteren modtaget en vigtig besked hvisket ind i øret af deres svækkede far, som brugte sine sidste kræfter på at formulere en hilsen til dem hver. Jeg har som mor være nysgerrig efter at få at vide, hvad der blev hvisket, og børnene fortæller: Han hviskede: ”Jeg elsker dig.” Enklere kan det ikke siges.

Sikken en ballast at leve videre på. Det største, man kan give. Tænk, hvis du i stedet havde sagt: ”Pas godt på mor.” Det havde været en fatal brøler at lægge sådan et åg på et barn. Du vidste, at kærligheden er mild.

Jeg er dig dybt taknemlig for, at du så klart og entydigt gav dit hjerte hen. Til dem og til mig. Med alt, hvad det indeholdt af stolthed, glæde, varme, omsorg, begær, ejesyge, jalousi, vrede, aggressivitet og urimelighed. Men altid ud af et ærligt hjerte, ud af dit hjerte. Og kærligheden er langmodig og udholder alt.

Jeg mødte dig som 18-årig og kendte knap mig selv. Men jeg vidste, jeg måtte følge dig. Et valg, jeg aldrig har fortrudt, selvom det har påført mig adskillige tab og ikke var et velkomment valg hos mine forældre. Jeg adlød dog min egen indre stemme trods vor store forskellighed i alder, uddannelse og miljø. I kærlighed ophører al fornuft, og gudskelov for det. Ellers har kærligheden ikke en chance. Fornuft og kærlighed har intet med hinanden at gøre. De er faktisk to modsætninger, har jeg senere fundet ud af. Kærligheden tror jo alt, og det er dog naivt.

Disse betragtninger blev virkelige for mig knap 30 år senere, da jeg som enke efterhånden var træt af at være alene og forsøgte mig på datingsider i pagt med tidsånden. Uden tvivl den mest yndede indgangsvinkel til ægteskabet af 2017. Men hvor er det dog misforstået og overfladisk! Jeg oplevede at blive forelsket og vraget. Jeg oplevede, at mænd har flere piger i spil samtidig. Jeg oplevede selv at blive kynisk. At stille spørgsmålet ”hvad får jeg så ud af det?” er fornuftigt i handelsøjemed, men meningsløst i kærlighed. At stille spørgsmålet ”har vi samme interesser?” er nok fornuftigt i udenrigspolitik, men meningsløst i kærlighed. At stille spørgsmålet ”hvad kan du bidrage med?” er fornuftigt i en jobsamtale, men meningsløst i et ægteskab.

Her hedder det: Hvad kan vi udrette sammen? Dating-livet gør kærligheden til en handelsvare, hvor drømme og behov køligt prioriteres uden begejstring. Der navigeres i salgsagtige, og sjældent sande, beskrivelser af udseende, erhverv, interesser, alder og familieforhold.

Hvor var det dog kedsommeligt at læse om mænd, som havde alle de politisk korrekte interesser som motion, økologi og gode bøger. Hvor var det dog ligegyldigt at blive præsenteret for en 60-årig velhavende direktørs vinkælder, mintgrønne polo, eksklusive parfume og kvalitetsråvarer i køleskabet som en bekræftelse på hans egen succes. Kærligheden praler jo netop ikke eller bilder sig noget ind. Sceneriet havde jo i virkeligheden intet med mig at gøre. Jeg var blot statist.

Hvis man på forhånd opstiller en række ”krav” til alder, udseende, hvor mange børn, erhverv og så videre – så har man udelukket muligheden for at blive overrasket af tilværelsen. Af noget, der

er større end en selv. Jeg oplevede at blive dumpet på grund af min karriere og arbejdstider: ”Vi er to forskellige steder i livet,” blev der ræsonneret. Hvis man overhovedet er i stand til at ræsonnere, er man jo ikke forelsket. Jeg blev såret, men slikkede sårene og besluttede, at jeg stædigt ville holde fast i min forsvarsløse indstilling til kærligheden, min dårskab og parathed til endnu en gang at udlevere mig selv til den rette.

Heldigvis blev jeg indhentet af virkeligheden kort efter, da du sagtmødt kom ind i min tilværelse ved en tilfældighed. Det var skæbnen. For en tid var jeg uden for pædagogisk rækkevidde og ræsonnementets kølige overblik, da denne uventede kærlighed slog benene væk under mig: Når det fuldkomne kommer, skal det stykkevis forgå. Dig havde jeg savnet hele livet, sådan føltes det, og du havde det på samme måde. Ingen af os havde ventet denne gave, men vi var begge åbne og parate til den.

Vi havde ingen forsvarsværn, ingen forbehold. Ingen fordomsfulde beslutninger om, at dine børn absolut skulle have samme alder som mine, hvilket de heller ikke har. Jeg nåede ikke at tænke over din politiske eller religiøse observans. Over dine interesser og din økonomi. Alt sammen var det så ligegyldigt.

Vi aftalte at flytte sammen efter knap 14 dage, fordi det var mere praktisk, når nu vi ikke kunne undvære hinanden. Vi aftalte ægteskab og blev gift efter tre måneder. Vi deler bord og seng. Vi deler konto og skæbne. Vi er mand og kone. Det er i virkeligheden meget enkelt. En af os skal dø i den andens arme. Og vi har pludselig fået en fremtid, noget at håbe på, som rækker længere end til næste arbejdsfri weekend eller næste ferie. Kærligheden håber alt. Vi får aldrig børn sammen, og dog skriger mine æggestokke efter din befrugtning. Forunderligt, at naturen virker, for kvinder kan blive skrukke hele livet, og dyr kan være indbildt gravide. Det sidder så dybt i os. Men kærligheden gør intet usømmeligt, og det ville det være, hvis vi to trods vores fremskredne alder ved kunstig befrugtning fik børn.

Vi to deler ikke fortid, og det vækker min jalousi. Psykologen siger: Du skal ikke moralisere over dine egne skyggesider, men det er jeg da nødt til, for at de ikke skal dominere vores forhold og forvolde skade! Endnu en af tidens selvcentrerede dogmer, som ikke fremmer parfølelse og ægteskab. Så i stedet minder jeg mig selv om, at kærligheden ikke misunder og ikke bærer nag. Det er en moralsk øvelse for mig i stedet at holde fokus på, at vi deler fremtid.

Jeg beder til, at den må blive lang, fremtiden, og jo længere den bliver, jo kortere andel af hele dit liv vil da fortiden udgøre, har jeg regnet ud nu trekvart år senere, hvor jeg atter har min forstands brug og evnen til simpel brøkregning. Tiden arbejder for os. Vi kan opbygge noget

sammen, som bliver til en fælles historie. Og på grund af tidshorizonten, som jo er kortere end hos et ungt par, kan det simpelthen ikke betale sig at bruge tid på tåbeligheder som uenighed om småting. Det falder os så let. Kærligheden trives bedst med miskundhed og evnen til at overse den andens fejl.

Jeg har fortalt dig alt om mig selv: Mig selv som teenager med Lolita-drømme. Om mig selv som Nora i et dukkehjem, om mig selv som hævntørstige Medea, og nu – som Lysistrate fra Euripides' komedie med magt til at bringe fred til et helt rige. Jeg kan se, at jeg bringer fred i dit hjerte.

Jeg kysser din pande hver morgen og siger af hjertet tak.

Tine Fenger Thomsen er rektor, Vestervig Kirkemusikskole, og organist

Kommentarer

Andre læser lige nu

Mediekommentar 05.03.2018 00:00

Af Sørine Gotfredsen

Ulla Terkelsen forvirrer med brug af nazikortet

Når en højt profileret reporter som Ulla Terkelsen på overfladisk vis sammenkobler nazismen og nationalfølelsen, er hun med til at nære en dyb kilde til forvirring angående os selv og historien

05.03.2018 21:00

Af Birthe Pedersen

Fransk-algerisk rigmand vil betale danske burkabøder